

Καθημερινά Νέα

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 18

25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1965

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ ΑΡΙΘ. 1

ΤΗΛΕΦ 628.529 ΑΘΗΝΑΙ

TAX. ΤΟΜΕΥΣ 141

ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΙΚΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΕΟ "ΚΟΙΝΟΝ,, ΔΩΡΙΕΩΝ - ΚΑΛΛΙΕΩΝ

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΕΝΑΣ - ΕΝΑΣ...

(Κάτι μεταξύ μύθου και 'Πραγματικότητας)
«Και τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποήθηκε μῆκετι τοῦ γένους, ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι καὶ μᾶλλον Ἑλληνικὰ καλεῖσθαι τοὺς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας».

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ

(Πανηγυρικός παρ. 50)

Ἐλάτε ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς κοιλάδος τῶν Δωριέων, ἀλλὰ καὶ τοῦ Δήμου Καλλιέων νὰ φκιάσου με μιά μεγάλη πρωτότυπο πόλη, μιά «ΛΥΚΟΡΡΟΪΑ», μιά καινούργια «ΔΩΡΙΚΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ», ἄν τὸ θέλετε ἔτσι, ἐκεῖ ὅπου σήμερα ἀνθούν τὰ «ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ».

Ἀπειθύνομαι μὲ τὰ λόγια οὐτὰς αὐτῆς Κοινοτάρχας καὶ τοὺς κατοίκους ὅλων τῶν χωριῶν τῶν δύο Δήμων, σ' ὅσους εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ βρεθοῦν μαζί μας στὴ γιορτὴ τῶν 100 χρόνων τοῦ χωρὸς μᾶς στὴς 15 Αὐγούστου 1964 καὶ σ' ὅσους εἶχαν τὴν τύχη ν' ἀκούσουν τὰ λόγια τοῦ κ. Νομάρχου Φωκίδος, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων παραγόντων τῆς περιοχῆς, πῶς τὰ Καστέλια εἶναι ἓνα χωριὰ πρότυπο καὶ προοδευτικὸ καὶ μὲ προοπτικὴ ἐξελίξεως πολὺ μεγάλη.

Ὅσοι βρεθῆκαμε στὴν πρωτότυπη ἐκείνη γιορτὴ τῶν Καστελλιῶν, θὰ τελοῦμε ἀσφαλῶς ὑπὸ τὴν ἐπιμέλεια μιάς κάποιας συγκινησεως ἐμένα ὅμως μοῦ τυπώθηκαν βαθειὰ τὰ λόγια μὲ τὰ ὅποια ἄρχισε τὸ λόγο τὸν ὁμιλητῆς τῆς ἡμέρας Διευθυντῆς Δασῶν τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας Καστελλιῶτης κ. Ἀσημάκης Ν. Μακρῆς.

«ΔΙΕΝ ΕΙΠΗΝΑΙ ΤΥΧΑΙΑ Η ΘΕΣΙΣ ΠΟΥ ΠΑΤΑΜΕ...»

Θὰ προσπαθῶω λοιπὸν νὰ σὰς πῶ ὅσα διάβασα, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν φράση αὐτή, ὅσα ἄκουσα κι' ὅσα ἔβγαλα ὡς συμπεράσματα δικά μου ζητῶ ὁμῶς

προκαταβολικὰ τὴν ἐπιείκειά σας ἄν γράφω ἄτεχνα ἢ ἄν ρίχνω ἀνάκατα πληροφορίες καὶ ἰδέες, ἀλλὰ κι' ἄν τὸ παρακάτω παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ συναισθηματισμὸ ποὺ μᾶς δίνει ὅλους μας μὲ τὸν τόπο ποὺ πρωταίδια με τὸ φῶς τῆς ζωῆς, τὴ ΛΥΚΟΡΡΟΪΑ (τὴ ροὴ τοῦ φωτός, ὥπως θὰ λέγαμε σήμερα τὴν ἀρχαία ὀνομασία τῆς «ΛΥΚΟΡΡΑΧΗΣ» τῶν Καστελλιῶν). Διατηρῶ τὴν ὀρθογραφίαν μὲ δύο «Ρ» καὶ «ΟΙ» ἐν γνῶσει καὶ τῆς ὑπαρχούσης «ΛΥΚΟΡΡΕΙΑΣ» (= φωτεινῆς κορυφῆς), θεωρῶν τὴν πρώτην ὡς ὀρθήν.

Ἡ Ἑλληνικὴ μυθολογικὴ παράδοσις λέει πῶς μετὰ τὸν κατακλυσμὸ τοῦ Διὸς, διὰ τοῦ ὁποίου κατεστράφησαν οἱ ἄλληλο-

Ὑπὸ τοῦ κ. Β. Δωριέως

μισούμενοι Μητριαρχούμενοι ὀπαδοὶ τοῦ Μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος (ΔΕΛΦΟΙ), ὃ ὅποιος εἶχε μῆτερα τὴ Λητῶ καὶ ἄγνωστο Γατέρα, ἀλλὰ καὶ οἱ Πατριαρχούμενοι ὀπαδοὶ τοῦ Διὸς, ἐπέζησεν ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ γυναῖκα του ἡ Πύρρα ἀπὸ τοὺς ὁποίους ξανάρχισε ἡ ζωὴ καὶ προήλθε μιά καινούργια (τρίτη) κατάσταση εἰρηνικῆς συνυπάρξεως. Πρόκειται ἀσφαλῶς γιὰ ἀγῶνες τῶν ὀρειῶν πληθυσμῶν μὲ κέντρον τὴν ΠΥΡΑ (Γκούρα) ὅπου σώζονται τὰ ἐρείπια τοῦ Ἰναοῦ τοῦ Ἡρώως Ἡρακλέους καὶ τῶν πεδινῶν, τοὺς ὁποίους ἐξουσίαζε πιθανῶς τὸ Μαντεῖον, οἱ Μητριαρχοί (Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

ΖΩΝΤΑΝΗ ΚΛΑΠΑΤΣΑ

Ἀπὸ μικρὸς ὁ Μῆτρος, μεγάλωσε κοντὰ στὰ πρόβατα. Τὸ κολοκάιρι στὸ βουνό, τὸ χεμιῶνα στὸν κάμπο. Μακρὰ ἀπ' τὸν κόσμο, κοντὰ ἰστὰ ἔλατα καὶ στὰ ζωντανά του, μέρα τὴ μέρα εἰκοσι χρόνια ἀπ' τὴ ζωὴ του, μὲ συντροφιά τὴν κόππα καὶ τὴ φλόγερρα.

Ὅπως κάθε ἄνοιξη, ἔτσι καὶ κείνη τὴν ἄνοιξη πῆρε τὸ κοπάδι του καὶ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους τσοπάνους, ἀνάβηκε ψηλὰ γιὰ τὸ ξεκαλοκαίρι. Ὄσπου, ἓνα πρωινὸ, ἦρθε κατὶ νὰ τοῦ ταρᾶξῃ τὴ ζωὴ. Καθὼς περνοῦσε ἐκεῖ σὲ μιά πλαγιά, σὰν κατὶ νὰ τοῦ χτύπησε στὸ μάτι. Μιά ἀχτίδα ἡλίου ἦταν αὐτὴ ριγμένη πάνω σ' ἓνα μέταλλο. Ἀνήσυχος ἀνήσυχος πλησίασε κοντὰ. Καὶ δὲν εἶχε γελαστεί. Ἐνα στοουγιλὸ πρόγμα μὲ μιά χρυσὴ ἀλυσίδα. Ἐνα ρολοῖ!!! Ρολοῖ ἀλλὰ γιὰ τὸ Μῆτρο, μεγάλος μπελᾶς. Σκύβει νὰ δῆ καλύτερα, ἀκούει τῖκ-τάκ, τῖκ-τάκ, τυνάζεται πρὸς τὰ πίσω τρομαγμένους.

— Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγιά, σκέφτηκε. Ἦναι τοῦτο πάλι! Τί σημεῖο εἶναι τοῦτο.

Σταυροκοπήθηκε. Τὸ κῦτταξε καλὰ-καλὰ. Ἐξέταξε τὴν κατάσταση.

Σκέφτηκε τὸ ἓνα, σκέφτηκε τὸ ἄλλο, μὰ ἰδὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ ἐκεῖνο τὸ παράξενο πρᾶγμα. Σταυροκοπήθηκε ξανά, ξανακῦτταξε γύρω του σὰν χαμῆνος τὸ κῦτταξε γιὰ μιά ἀκόμη φορὰ, καὶ χωρὶς νὰ τὸ πειράξῃ καθόλου, μπήκνει δίπλα ἓνα ξυλὸ — σημάδι — νὰ θυμάται τὸν τόπο καὶ τρομαγμένος, ἰδρωμένος ἀπ' τὴν ἀγωνία του, μὲ τὴν φυχή ἰστὰ ἰδόντια, τρέχει χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ ξέρῃ ποῦ πάει. Βγήκε σ' ἓνα καραοῦλι καὶ μὲ σφυρίγματα καὶ τρεχουλιὰχτῆς φωνῆς — λαχανιασμένος — ἄρχισε νὰ καλῆ τοὺς ἄλλους τσοπάνους. Ἐκεῖνοι, ἄλλος ἀπὸ καραοῦλι, ἄλλος ἀπὸ ρεματιά, βγήκαν νὰ ἰδοῦν τί ἔγινε. Ἐτρεξαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μῆτρο καὶ (Συνέχεια εἰς τὴν 2αν σελίδα)

Ἦρε πρὶν κάμποσο καιρὸ κι' ἡ θειὰ ἡ Βεγγελλὴ τὴν ἀράδα τῆς καὶ πάει. Μιά φωνὴ ἓνα πρόσωπο, ἓνα γάλιο χάθηκε ἀπ' τὸν μαχαλὰ μας. Μέσα στὰ πέντε-δέκα σπύτια τῆς γειτονιάς ἐνὸς χωριοῦ. Ἐνα ἄνθρωπος καταπιάστηκε κειδὰ μὲ τὴ βελὸνα τοῦ κοίπνου, τὸν τέτσηρη, τὰ ζᾶ, τὸν λύχνο, τὴν ἀχερώνα καὶ τὸν κῆπο, πρόσφερε περαστικὸς, ἀκούσαμε σὰν τὸν χτύπο χαρμάσυνης καμπάνας ἀπὸ Χριστοῦ σὲ Πάσχα μιά καλωῦρα κι' ἓνα φιλόξενο κάλεσμα ἀπ' τὸ στόμα τῆς:

— Καλωσορίσατε! Καλωσορίσατε! Δὲ θῶνεβητε καὶ στὸ δικὸ μας σπύτι; Ἐχω φκιάσει πιττα.

Τί ἔρημο καμμιὰ φορὰ γίνεταὶ καὶ τὸ χωριό, σὰν σοῦ λείπει ἓνα πρόσωπο ἀντίκρυ ἀπ' τὸ σπύτι σου. Τί εἰρωνεῖα, νὰ πεῖς, κρύβει μὲς τὴν καρδιά τῆς ἡ φύση παίζοντας μαζί μας. Παιρνοῦμε, σκέφτεσαι, ἓνας-ἓνας τὴν ἀράδα στὸ Μεγάλο Παναγύρι — στὴν Ἰουλιεῖα, στὸ γάμο στὸ παιδί — καὶ πάμε ξάφνου σὰν τὰ πρόσωπα, ποὺ χάθηκαν ἀπ' τὴ σκηνὴ ἐνὸς θεάτρου. Πῆρε τὴν ἀράδα τῆς καὶ πάει κι' ἡ θειὰ μὰ Βεγγελλὴ. Ὅμως ἐμένα θὰ μοῦ μείνει ἡ καλὴ τῆς ψυχῆ καὶ κείνο τὸ χαρπὸ τῆς κάλεσμα.

— Λάτε στὸ σπύτι, ἔχω φκιάσει πιττα.

Καὶ κατὶ ἄλλο: Πόσο Χριστὸ κρύβει ἡ ταπεινὴ ἀράδα τοῦ ἀνθρώπου. Πόσο Θεὸ καὶ πόσο φῶς, σ' ἓναν κόσμον ποὺ πολεμοῦμε νὰ στήσουμε τὸν ἑαυτὸ μας σὰν πάσσαλο σὲ ἀπύθμενα νερά.

Γ. ΧΑΛΑΤΣΑΣ

ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ

Τὴν 8ην Φεβρουαρίου ἤρξατο ἡ λειτουργία τῶν μαθητικῶν συσσιτίων εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον Καστελλιῶν. Οἱ μαθηταὶ καὶ μαθητρίαι εἶναι ἐνθουσιασμένοι.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΩΝ

Κοινωνικά

ΓΕΝΗΣΕΙΣ

Ἡ κ. Γιούλα Ζαχαρία Μακρή ἔτεκεν ἐν Ἀθήναις ἄρρεν. Εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς εὐχόμεθα νὰ τοὺς ζήση.

Κ. Ν.

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ

Ἡ ὁμογενὴς ἐξ Ἀμερικῆς συμπατριώτης μας κ. Σταμάτιος Πανουργιά Παπαδάκης ἐκφράζει τὰ θερμὰ του συλλυπητήρια εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Νικολάου Θ. Παπαγεωργίου ὡς καὶ τῆς Εὐαγγελίας Εἰσοσταθίου Σταθοπούλου.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ ΜΑΣ ΑΠΕΣΤΕΙΛΑΝ

	Δρχ.
1. Παναγ. Κ. Πιπέλιος	150
2. Χαράλ. Κ. Πιπέλιος	150
3. Ἀθαν. Ἀντ. Κοτσίκης	200
4. Ἀθαν. Δ. Καραγιάννης	100
5. Στέφανος Κουλούρης	100
6. Ἀλεξ. Ἀθ. Ἀποστολόπουλος	100
7. Παναγιώτης Σίμος	100
8. Εὐστάθιος Ἀλ. Μακρῆς	50
9. Ἰωάννης Ζεῖνης	100
10. Μαρία Περ. Τσιμπούρη	50
11. Νικόλαος Δ. Βέλλιος	200
12. Σταμάτιος Παν. Παπαδάκης	747
13. Εὐθυμία Λ. Λάλα	166
14. Χρήστ. Κ. Χαλατσάς	100
15. Παναγ. Γρ. Κάντζος	50
16. Χρήστος Κ. Χαλατσάς	100
17. Λούλα Στεργιοπούλου	200
18. Γεώργιος Δ. Χουλιάρης	50
19. Μαργαρίτης Ι. Παππάς	50
20. Γεώργιος Παν. Σίμος	50
21. Παναγ. Ι. Χαμηλός	50
22. Κων/νος Ι. Χαμηλός	50
23. Δρόσος Ι. Βέλλιος	50
24. Ἰωάννης Κ. Λιάκος	100

Διευθυντῆς
ΝΙΚΟΣ ΑΓΓ. ΜΑΚΡΗΣ
Ἀρχισυντάκτης
ΕΥΑΓΓ. Π. ΚΩΤΣΙΚΗΣ
Διαχειρίσις — Ἐμβάσματα
ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΣΟΥΡΑΝΗΣ
Βυζαντίου 17 Αιγάλεω
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ:
Νομ. Προσώπων δρχ. 200
Ἰδιωτικαί: Προαιρετικαί
Εἰσφοραί

ΖΩΝΤΑΝΗ ΚΛΑΠΑΤΣΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος)
κεῖνος, πρὶν ἀκόμη τὸν πλησιάσουν, ἄρχισε νὰ τοὺς ἐξηγῇ τὸ κοκὸ ποὺ τοὺς βρήκε. Ὅλοι κυττάχτηκαν. Ἰκαὶ χωρὶς νὰ βγάλουν μιλιά, ἔπρεξαν πρὸς τὰ ἑκεί. Τὸ εἶδον καὶ οἱ ἄλλοι, ἔσκυψαν ὁ ἕνας κοντὰ ἰστὸν ἄλλον, κυττάχτηκαν καλὰ-καλὰ συναμεταξύ τους, κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ὁ κεινὸς ἔλαγε καὶ τὰ δικά του.

— Αὐτὸ εἶναι ζωντανὸ σημεῖο!

— Δὲν θὰ πάει καλὰ τὸ καλοκαίρι φέτος!

— Στὶς πέτρες νὰ στρέξῃ καὶ ὄχι στὰ ζωντανὰ μας.

— Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του. Χαθῆκαμε...

Μὰ ὁ Μῆτρος, ποὺ περίμενε ἀπ' τοὺς ἄλλους τὴν ἐξήγησιν, δὲν μίλουσε. Τοὺς κύτταξε κατὰματα. Εἰςφώνησε τὸ κούτελο.

— Τὸν γεροτσέλιγκα, μωρέ... Τὸν γεροτσέλιγκα!

Καὶ τρέχει τὸ μικρὸ τσοπανόπουλο στὸ κονάκι τοῦ Μπαρμπα-Γιῶργη. Τοῦ λέει γρήγορα-γρήγορα τὸ καὶ τὸ καὶ κεινὸς κατὰχλωμος, πετάχτηκε σὰν ἐλατήριο.

Ἀρπάζει τὴν γκλίτσα του καὶ

μπροσὰ τὸ τσοπανόπουλο, πῖσω αὐτὸς, τρέχει ἰστὸν τόπο τοῦ κακοῦ σημαδιοῦ. Μέρασαν ὄλοι. Τοῦ κύτταξαν κατὰματα. Αὐτὸς ἔσκυψε. Τὸ περιερχώσθηκε γύρω-γύρω μὲ τὴν γκλίτσα του, χωρὶς νὰ τὸ ἰσχυμπίσῃ καθόλου. Σκύβει καὶ τ' ἀφουγκράζεται. Ἀκούει καὶ κεινὸς τικ-τάκ, τικ-τάκ, γκουρλώνει, τὰ μάτια, τινάζεται ὀρθος, βγάζοντας φωνή.

— Ζωντανὴ κλαπάτσα. Ζωντανὴ κλαπάτσα. Βαράτε, παιδιὰ μου, βαράτε, βαράτε το!!!

Κι' ὥσπου νὰ πῆ λέξι, θρύψαλα τὰ χαμένο ρολοῖ.

ΑΛΕΚΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΚΟΙΝΗΣ

Βουλευτῆς — Δικηγόρος

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μ. ΚΟΙΝΗΣ

Δικηγόρος

Ἀπὸ 1/1/1965 μεταφέρουν

τὰ γραφεῖα των εἰς τὴν ὁδὸν Ζωσφ. Πηγῆς 4, Τ.Τ. 142.

Τηλέφωνα τὰ αὐτὰ.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ μᾶς γνωρίζουν ἐγκαίρως τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεώς των.

ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΙΚΑ

ΤΣΕΛΙΚΑ

Μοιρασμένοι — χωρισμένοι τσακωμένοι — μονιασμένοι, μάτα πάλε ἀρπαγμένοι στὴ στιγμή καὶ στὸ λεπτό, — μιὰ φορά κι' ἕναν καιρὸ χρόνοι τόσοι περασμένοι — ἀπολώντας τὸ σκολεῖο, μιὰ φορά κι' ἕναν καιρὸ, συνομήλικοι γειτόνοι — τὴ χαρὰ σας δὲν τὴ βρήκα. Πρὶὸς νὰ τὴν καλωσορίσῃ; Νὰ γυρίσῃ, νὰ θυμιάσῃ — Μέσ' στὶς βρῦσες μέσ' στ' ἄλωνα μὲ μουρσί, μὲ τσελικόνι, ψευτοπαίξαμε τσελικά.

Γις ματσούκες ξαναμῶντας, τὸ τσελίκι κοπανῶντας ἀπ' τὴν κόκα μὲ φοβέρα, (πότε κέτα) στὸν ἀέρα) πέταε ψηλὰ ὡς τὰ πέρα, Κι' ἔταν κλάρωνε — στὶ φούρια —

στὰ κλαριά καὶ στὰ παλούκια — ἀστραπὴ καὶ στὸ φτερό — ξεφωνίζαμε: «φτοῦ κοῦρνη» μιὰ φορά κι' ἕναν καιρὸ.

Α. ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΗΣ

Ο ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΙΔΕΩΝ

Τὸ ἐκλεγέν Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐν Ἀθήναις Παρνασσιδέων κατηγορήσθη εἰς σῶμα ὡς ἑξῆς: Πρόεδρος ὁ κ. Δημ. Πανάγος, ἀντιπρόεδρος οἱ κ. κ. Ἰωάν. Μπακαρινός καὶ Αἰκατερίνη Βελερῆ, γενικὸς γραμματεὺς ὁ συμπατριώτης μας καὶ Διευθυντῆς τῆς Ἐφημερίδος μας κ. Νίκος Ἀγγ. Μακρῆς καὶ ταμίας ὁ κ. Ἰωάννης Ντάσιος.

ΝΙΚΟΣ ΑΓΓ. ΜΑΚΡΗΣ

Δικηγόρος
Γλάδστανος 1 — Τηλ. 628-529
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΖΑΜΙΩΝ — ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝ — ΚΑΘΡΕΠΤΩΝ ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΤΣΙΜΠΟΣ & ΥΙΟΣ Ο.Ε.

Καταστήματα Ἀθηνῶν: Κυψέλης 60, τηλ. 814-492

Κατάστημα Λεβαδείας: Γεωργωντὰ 9, τηλ. 94-26

ΖΑΠ) ΠΡΙΟΒΟΛΟΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ & ΣΙΑ

Ἐργαστήρια ΖΑΠ

Κατάστημα Ὀργάνων καὶ Εἰδῶν Τοπογραφίας καὶ Σχεδιάσεως

Πλατεῖα Ἀγίων Θεοδώρων — Τηλ. 227-558

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ:

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ ΤΟ 1821

ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ 1821

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ ΤΟΥ κ. ΧΑΡ. ΖΕΪΝΗ

Ένα νέο έγγραφο, αυτή τη φορά που έχει σχέση με τον ιερό αγώνα του 21, μάς παρεχωρήθη, από το πλούσιο αρχείο του συμπολίτου μας κ. Χαρ. Ζεΐνη, το οποίο δημοσιεύουμε καθ' ύποθεσή μας και εν φωτοτυπία, ώστε και αυτό να γίνει κτήμα όλων των Καστελλιωτών, όπως πρέπει.

Πρόκειται για μια βεβαίωση, η οποία παρέχεται από το χιλιάρχο Καπετάν Παπακώστα Τζαμάλα το 1834 εις τον 'Ηλία Κυριαζή, στρατιωτικό, έναν από τους οκτώ (8) Καστελλιώτες, που πολέμησαν στο Χάνι της Γραβιάς, ο οποίος ως φαίνεται μετά την άπελευθέρωση Κατετάγη ως στρατιωτικός εις την χιλιαρχίαν του Παπακώστα Τζαμάλα.

Και πάλι πρέπει να σημειώσαστε πως το κύριον όνομα Κυριαζής (Κυριάκος) είναι πολυσύχναστο καστελλιώτικο όνομα κατά τους χρόνους της Τουρκοκρατίας και πριν, που τελικά κατήντησε επώνυμο. Επίσης είναι γεγονός, ότι οι Κυριαζαίοι του χωριού μας έχουν άμεση συγγενική σχέση με τους Ζεΐνηδες. Ίσως είναι ή αυτή γενεά.

Παραθέτουμε το έγγραφο του, το ως έχει, με το ίδιο το κείμενό του, διατηρώντας την ορθογραφία του και επιφυλασσόμεθα σιγά σιγά να δημοσιεύσουμε και τα όνόματα των άλλων Καστελλιωτών αγωνιστών του 21 και να απαιτήσουμε άφ' ενός μὲν να γραφούν στο 'Ηρώον του χωριού μας, και άφ' άλλου μια αναμνηστική πλάκα με τα όνόματά τους να άνατεθή εις το Χάνι της Γραβιάς, εκεί όπως τους πρέπει και να μνημονεύονται εις την δοξολογία της 8ης Μαΐου από τον ιερέα της Γραβιάς μαζί με τους άλλους συναγωνιστές τους.

Ο 'Ηλίας Κυριαζής εκ του χ' Κασέλλη χρηματίας στρατιωτικός εις τον Ιερόν άγώνα, & ως τοιούτος μετετάχθη εις τον άργανισμόν των χιλιαρχιών, υπό την άδηγίαν μου, διό κατ' αίτησιν του ρηθέντος 'Ηλία δίδω το παρόν ως ένδεικτικόν, να του όφείλω όθεν άνήκω.

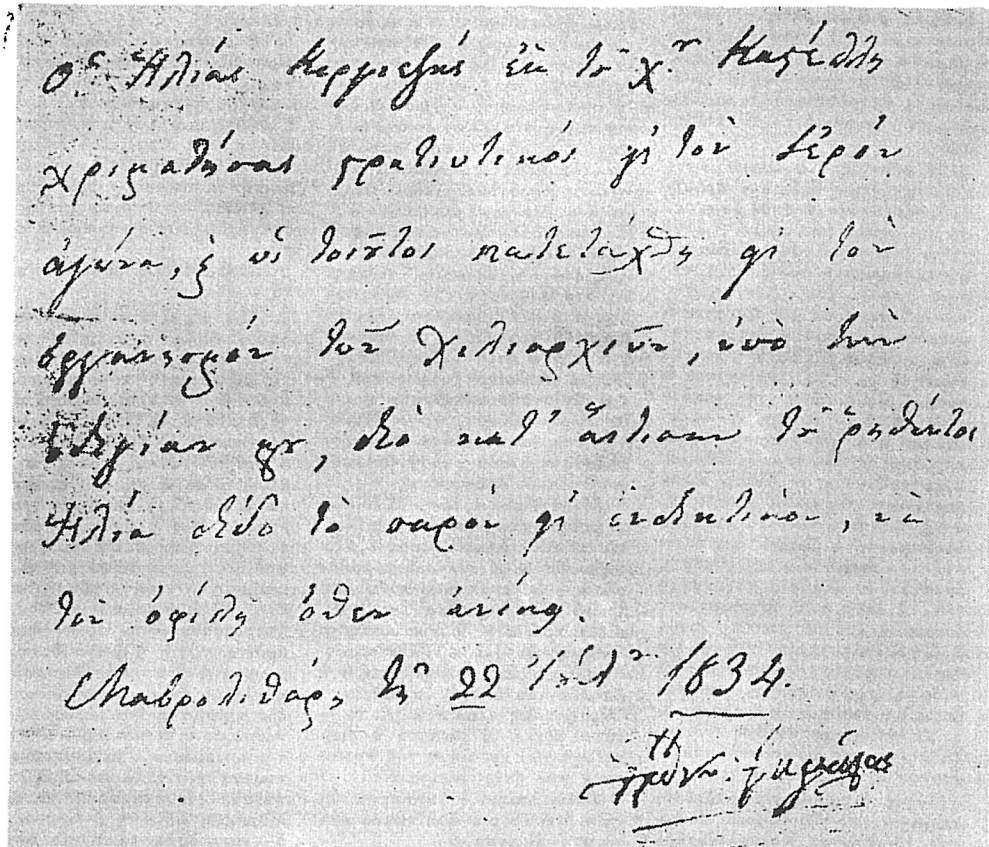
Μαυρολιθάρι η 22 'Ιουλίη 1844
Μαυρολιθάρι η 22 'Ιουλίη 1834
Π' κώστας Τζαμάλας

Ο 'Ηλίας Κυριαζής εκ του

χωριού Καστέλλι χρηματίας στρατιωτικός εις τον ιερόν άγώνα, και ως τοιούτος μετετάχθη εις τον 'Οργανισμόν των χιλιαρχιών, υπό την άδηγίαν μου, διό κατ' αίτησιν του ρηθέντος 'Ηλία

κατά την έκρηξη του μεγάλου 'Αγώνα της Λευτεριός «εξώσθη το ξίφος». Έδρασε από την αρχή των πολεμικών επιχειρήσεων της 'Ανατολικής Ρούμελης. Έπελέμησε στο Χάνι της Γραβιάς,

οποίους εξέκίνησε από την 'Αμφισσα και για πολύ καιρό ύπηρξε κυριαρχούσα μορφή της Ρούμελης, χαρακτηρισθείς από τους αντίδραστικούς, Κυβερνήτες της εποχής ως «ληστανάρτης».

δίδω το παρόν ως ένδεικτικόν, να του όφείλω όθεν άνήκω.

Μαυρολιθάρι η 22 'Ιουλ. 1834

Παπακώστας Τζαμάλας
Θά ταίριαζε να πούμε εις μνήμη του ύπογράφοντος ήρωος του 1821 Παπακώστα Τζαμάλα λίγα λόγια που τα δανεζόμαστε από το έξοχο βιβλίον του κ. Κώστα 'Αβραάμ «Ρουμελιώτες 'Αγωνιστές του Εικοστένου» σελ. 337-338.

Ο Παπακώστας Τζαμάλας, ξακουστός Ρουμελιώτης κληρικός και καπετάνιος της 'Επαναστάσεως από τη Ντρέμισσα της Παρνασσίδας. Γεννήθηκε εκεί το 1790, έγινε πάπας το 1816 και

στον Προφήτη 'Ηλία της 'Αμφισσας, στον 'Αετό, στην 'Υπάτη, στο Δύστομο, στην 'Αράχωβα στη Γραβιά, στη Σκάρμισσα, στο Δομοκό, στη Νευρόπολη, στο Βελεστίνο, στον 'Αλμυρό, στη Πέτρα των Θηβών, καθώς και στη πολιορκία της 'Αθήνας (1826—27) με άρχηγούς διαδοχικά τον Γκούρα, τον Πανουργιά και τον Καραϊσκάκη.

Πάντοτε έδειξε παροιμιώδη λεβεντιά και αυτοθυσία, και στάθηκε υπόδειγμα ιεραμένου-πολεμιστή και άπλαρχηγού. Το 1847, έπήρε μέρος στην 'Επανάσταση του Φαρμάκη, βοηθώντας τον έπικεφαλή άτάκτων, με τους

Πρωτοστάτησε επίσης εις τα κατά της 'Οθωμανικής Αυτοκρατορίας κινήματα του 1854, ως άρχηγός των προς δυτικά του Παγασπτικού κάδπου επαναστατικών τμημάτων του ελληνικού λαού. Πέθανε σε ηλικία 72 χρόνων.

Στο χωριό μας από την ίδια οικογένεια έχει έγκραστασάη πρό του 1821 ή γνωστή οικογένεια των Τζαμαλαίων (Θωμά), ή όποια ζώωσε πάλι «Τό παρόν» και προσέφερε στο βλδανικό έπος, τον γόνον αυτής Παναγιώτην Χρήστου Τζαμάλαν, πεσόντα εις Τεπελένι.

